

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **J. Š.**, zastoupeného JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku** ze dne 19.8.2013 č.j. MSK 88011/2013

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZoSP), kterých se měl dopustit tím, že dne 26. 2. 2013 kolem 15:30 hod. v Petřvaldě na ul. Ostravské, jako řidič osobního

motorového vozidla VW Passat RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o více než 20 km/h. Měřicím zařízením mu byla změřena rychlost 86 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h v jeho prospěch, jel rychlostí 83 km/h, tedy rychlostí o 33 km/h vyšší než byla dovolena rychlost jízdy, kdy tento přestupek spáchal v období 12ti po sobě jdoucích kalendářních měsících podruhé. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 ZoSP. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125 odst. 4 písm. e) a § 125c odst. 5 a ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, sankce, a to pokuta ve výši 4.000,- Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 4 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 23/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Město Orlová, odbor dopravy, rozhodl dne 9. 4. 2013 pod č.j. OD/PŘ/56/2013/MRA tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán vycházel ze spisové dokumentace obsahující oznámení přestupku, úředního záznamu Policie ČR ze dne 27. 2. 2013, z lustrace registru řidičů, tiskového výstupu z radarového měřicího zařízení a ze skutečnosti, že žalobce se k jednání dne 9. 4. 2013 nedostavil.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 19. 8. 2013 rozhodl tak, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o sankci text „zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 měsíce“ nahradil textem „zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíce“ a dále text „pokuta ve výši 4.000,- Kč“ nahradil textem „pokuta ve výši 3.500,- Kč“ a podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění se vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání a se svou úvahou, že správní orgán I. stupně měl dostatek důkazů pro rozhodnutí, toliko snížil sankce, a to u pokuty z důvodu, že překročením rychlosti nedošlo k přímému ohrožení ostatních účastníků silničního provozu a nedošlo k žádné škodě.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v zastoupení advokátem podal žalobu v zákonné lhůtě, jejíž obsah se v zásadě ztotožňuje s obsahem odvolání podaného ve správním řízení jen s tím rozdílem, že důvody jsou více precizovány. Z rozsáhlé žaloby soud vypreparoval následující žalobní body:

- nevypořádání se se všemi námitkami v odvolání,
- nevypořádání se s námitkami, co do zákonnosti postupu v souvislosti s nařízeným ústním jednáním a posloupností jednotlivých úkonů správního orgánu,
- nevypořádání se s námitkami, co do zákonnosti postupu též při rozhodování o námitce podjatosti úřední osoby,
- dokazování v rozporu se zákonem předjímaným postupem, neboť správní orgán I. stupně prováděl vadné dokazování a rozhodoval „kabinetním“ způsobem.

Navrhl napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních bodů, vyslovil souhlas s rozhodnutím bez jednání a uvedl, že v napadeném rozhodnutí reagoval pouze na konkrétní námitky týkající se daného řízení, nikoliv na tu část odvolání, která obsahuje pouze balastní informace. Dále, že námitku podjatosti spolu s kopií plné moci zmocněnce žalobce podal pouhý den před nařízeným jednáním, a to v odpoledních hodinách, v důsledku čehož nemohl správní orgán jej vyzvat k doplnění podání dříve než v den ústního jednání. Zmocněnci žalobce nic nebránilo, aby se k ústnímu jednání osobně dostavil a originál plné moci předložil, jestliže správní orgán 9. 4. 2013 svým přípisem zmocněnci žalobce obratem sdělil, že neověřenou kopii plné moci neakceptuje. Plná moc v originále do spisu byla doložena až 12. 4. 2013. Pokud se týká vydání usnesení o námitce podjatosti, žalobce uvádí časové údaje, které neodpovídají obsahu spisu a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010 č.j. 5 As 60/2009-163. Pokud se týká dokazování, žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 1. 3. 2013 správní orgán I. stupně obdržel od Policie ČR oznámení o přestupku, včetně úředního záznamu vrchních asistentů Bc. P. Š. a J. V., včetně výstupu z radaru vytištěného dne 26. 2. 2013 o obsahu: rychlost 86 km/h dne 26. 2. 2013 v 15:30:09.468 ze stanoviště Petřvald, silnice I/59, kde je rychlostní limit 50 km/h a zcela zřetelným snímkem vozidla. Dále s ověřovacím listem č. 59/12 vystaveného 7. 3. 2012 o obsahu, že měřidlo silniční radarový rychloměr Ramer 10C v.č. 12/0027 bylo odzkoušeno s výsledkem, že naměřené hodnoty odpovídají údajům výrobce a požadavkům, a lze jej používat k měření rychlosti za dodržení návodu k obsluze. Platnost ověření je do 6. 3. 2013. Dále osvědčení č. 2402/12 ze dne 8. 3. 2012 o absolvování rozšířené odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů typu mimo jiné i Ramer 10 pro Bc. P. Š. a výpis z evidenční karty řidiče. Dne 25. 3. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení včetně sdělení obvinění a předvolání k jednání na 9. 4. 2013 v 10:30 hod. Obsahem předvolání byla i řada poučení dle správního řádu. Dne 9. 4. 2013 v 6:53 hod. bylo přijato správním orgánem podání označené jako námitka o obsahu vznesení námitky podjatosti vůči úřední osobě, která však není konkretizována jménem a spolu s ní předložena i plná moc pro R. K., LL.M. Námitka podjatosti byla podána uvedeným zmocněncem. Následně je založeno usnesení ze dne 9. 4. 2013, vypraveno téhož dne, jímž vedoucí odboru dopravy Ing. R. K. rozhodoval o námitce podjatosti vůči M. M. tak, že neshledal důvod pro vyloučení z projednání a rozhodnutí v dané věci uvedené úřední osoby. Usnesení bylo doručeno žalobci dne 15. 4. 2013. Téhož dne 9. 4. 2013 správní orgán zaslal osobě vystupující jako zmocněnec vyrozumění, že byla předložena jen kopie plné moci k zastupování, když dle správního řádu se zastoupení prokazuje písemnou plnou mocí nebo lze ji též udělit ústně do protokolu. Tedy, že dokud nebude do spisu řádně doložena plná moc v souladu se správním řádem, nebude považován za zmocněnce.

Současně mu bylo sděleno, že o námitce podjatosti již bylo rozhodnuto. Z protokolu o ústním jednání ze dne 9. 4. 2013 zjištěno, že žalobce ani jiná osoba se k jednání nedostavila. Protokol obsahuje seznam listin, jimiž byl proveden důkaz a téhož dne s vypravením 10. 4. 2013 bylo o přestupku rozhodnuto. Dne 12. 4. 2013 správnímu orgánu I. stupně byla předložena ověřená plná moc pro zmocněnce R. K., LL.M. a 2. 5. 2013 bylo podáno blanketní odvolání zmocněnce. Doplnění odvolání zmocněncem bylo zasláno až odvolacímu orgánu dne 17. 6. 2013 (soud podotýká, že odvolání je o 50 stranách).

Právní úprava

[7] Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu *je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

[8] Podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu *může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*

[9] Podle ust. § 53 odst. 6 správního řádu *se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*

[10] Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*

[11] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h¹ a více.*

[12] Podle ust. § 18 odst. 4 věty první ZoSP *smí jet v obci řidič rychlostí nejvýše 50 km/h¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h¹.*

Právní posouzení věci samé

[13] **Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami co do zákonnosti postupu, soud se však s tímto závěrem neztotožňuje.** Soud rekapituluje, že žalobce prostřednictvím svého zástupce zaslal správními orgánu I. stupně dne

8. 4. 2013 námitku podjatosti úřední osoby M. M., a to emailem v odpoledních hodinách z emailové adresy právního zástupce, přičemž přílohou tohoto podání byla plná moc bez ověřeného podpisu žalobce. Základ námitky žalobce o nezákonnosti postupu správního orgánu, jenž byl v žalobě obšírně popisován a podrobně akademicky rozebrán, lze shrnout tak, že po uvedeném podání měl dle názoru žalobce správní orgán I. stupně postupovat tak, že nejprve rozhodne o námitce podjatosti, vyzve k doplnění plné moci a až následně nařídí ústní jednání. Soud na okraj podotýká, že podání ze dne 8. 4. 2013 neobsahuje ani náznak omluvy z nařízeného ústního jednání či návrh na jeho zrušení. Podání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno v odpoledních hodinách, tj. v 17:53, den před nařízeným jednáním, což je skutečnost, která není zcela bez významu - námitka žalobce, že žalovaný nezjišťoval pracovní dobu konkrétní úřední osoby v den podání a spokojil se s tvrzením, že podání došlo po úředních hodinách, je zcela nepřipadná, když je irelevantní, jestli konkrétní úředník byl v době doručení emailu přítomen nebo ne. Správní orgán I. stupně postupoval správně, když na základě podání ze dne 8. 4. 2013 nezrušil nařízené jednání, nýbrž postupoval obezřetně, když se zabýval vznesenou námitkou podjatosti úřední osoby (lhostejno zda před, společně nebo po meritorním rozhodnutí – jak bude podrobně vysvětleno níže), a to přesto, že podání učinila osoba, která současně nepředložila řádnou plnou moc pro zastupování žalobce. S ohledem na skutečnost, že se žalobce o nařízeném ústním jednání dozvěděl již dne 25. 3. 2013 a námitka podjatosti byla vznesena prakticky bezprostředně před tímto jednáním a bez omluvy z jednání, soud neshledává na postupu správního orgánu I. stupně žádné závažnější pochybení; naopak žalobci, resp. jeho právnímu zástupci nic nebránilo účastnit se ústního jednání. Na shora uvedeném nemůže nic změnit ani námitka žalobce, že nebyl vyzván k doložení plné moci udělené zástupci, neboť plná moc mohla být předložena u ústního jednání, popř. zaznamenána do protokolu. Nedostavil-li se žalobce a ani jeho zástupce k nařízenému jednání, aniž by se z tohoto jednání řádně omluvili, zjevně spoléhající se na to, že vadné podání obsahující námitku podjatosti vyvolá odložení jednání, jednalo se pouze o spekulativní úvahu žalobce, která nemohla mít vliv na jednání správního orgánu.

[14] Vzhledem ke skutečnosti, že soud hodnotil ústní jednání konané dne 8. 4. 2013 tak, že toto jednání proběhlo řádně a bez vad - žalobce byl na něj řádně předvolán, přičemž se z něj neomluvil a soud neshledal žádné skutečnosti, které by vyvolávaly nutnost jednání zrušit – soud dospěl k závěru, že dokazování, které na předmětném jednání bylo provedeno správním orgánem I. stupně, bylo možno využít jako podklad pro rozhodnutí uvedeného orgánu, neboť byly splněny všechny zákonem předpokládané podmínky (k prováděným důkazům viz níže).

[15] **Soud nepřisvědčil žalobní námitce spočívající v napadení postupu správních orgánů při řešení námitky podjatosti úřední osoby.** Soud rekapituluje, že žalobce podal námitku podjatosti úřední osoby M. M. z důvodu, že tato úřední osoba konstatovala vinu žalobce před samým projednáním věci. Při tomto svém zjištění žalobce vycházel výhradně z oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 19. 3. 2013; žalobce rovněž námitkami napadl postup správních orgánů při vyřizování jeho námitky podjatosti, především postup správního orgánu I. stupně, kdy postup představené úřední osoby považuje za pouze urychlené krytí podjaté úřední osoby, když mělo dle názoru žalobce dojít i k manipulaci se spisovým materiálem správního

orgánu I. stupně tak, aby rozhodnutí o námitce podjatosti předcházelo meritornímu rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že o námitce bylo rozhodováno až po vydání meritorního rozhodnutí – žalobce v žalobě rozsáhle rozebírá rozhodovací praxi soudů a vede bohaté akademické úvahy o časových posloupnostech vydávání rozhodnutí správního orgánu a nabývání právní moci těchto rozhodnutí, avšak na žádném místě žaloby se konkrétně nevěnuje relevantním tvrzením o poměrech úřední osoby M. M. k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům, které by alespoň mohly vyvolat pochybnosti o nestrannosti uvedené úřední osoby. Soud se nejprve zabýval otázkou podjatosti jako celku, tj. včetně všech námitek ve vztahu k rozhodování správních orgánů o námitce podjatosti a dospěl k závěru, že žalobní námitky v tomto směru nejsou důvodné. Soud se zaměřil především na samu podstatu námitky podjatosti, neboť pouze její posouzení je pro tento okruh námitek skutečně relevantní. Z obsahu oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 19. 3. 2013 se podává, že se jedná o dokument, kterým bylo zahájeno správní řízení podle § 46 odst. 1 správního řádu a zároveň bylo žalobci sdělováno obvinění z přestupku podle § 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Soud připouští, že zvolená formulace *„Přestupku jste se dopustil dne 26. 2. 2013 kolem 15:30 hodin v Petřvaldě na ulici Ostravské, kdy jste jako řidič osobního motorového vozidla VW Passat RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem obci o více než 20 km/h.“* není formálně zcela přesná, nicméně v kontextu celého dokumentu, kde se dále uvádí, že se žalobce obviňuje z přestupku a za účelem projednání věci se nařizuje jednání, je zřejmé, že se nejedná o meritorní rozhodnutí, popř. nemůže být ani zaměněno s žádným jiným rozhodnutím správního orgánu, naopak se jedná o popis skutku tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným. Takto formulovaný text, bez dalších relevantních skutečností (které nebyly žalobcem tvrzeny), nesvědčí o skutečném poměru úřední osoby k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, nýbrž spíše o nedůslednosti úřední osoby, když tato nedůslednost neměla žádný podstatný dopad na správnost rozhodnutí správního orgánu. Soud na okraj podotýká, že u skutečně podjaté úřední osoby, jež by se pokoušela výsledek řízení ovlivnit v neprospěch žalobce, by takto formulované oznámení o zahájení přestupkového řízení s největší pravděpodobností nebylo. Soud tedy ve shodě se správním orgánem I. stupně a žalovaným neshledává úřední osobu M. M. podjatou. Dalšími námitkami žalobce ohledně procesního postupu při vyřizování této námitky, především dopadají k rychlosti a posloupnosti rozhodování, se soud zabýval pouze druhotně, neboť i za předpokladu, že by soud dal těmto námitkám zcela za pravdu a rozhodnutí o podjatosti úřední osoby by následovalo až po meritorním rozhodnutí, nic by to nemohlo změnit na správnosti rozhodnutí správního orgánu, přičemž by ani tato „vada“ nebyla důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobce, když o jeho věci rozhodovala nepodjatá osoba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33: *„Rušit zákonné a věcně správné rozhodnutí vydané nepodjatou osobou jen proto, že o věci ní směřující námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé pravomocně rozhodnuto a odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek, by bylo formalismem. Naopak zjevnou a nepochybnou vadou řízení s vlivem na zákonnost by bylo vydání meritorního rozhodnutí podjatou úřední osobou, bez ohledu na to, jak se správní orgán s namítanou podjatostí vypořádal. Otázku podjatosti je třeba posuzovat nikoliv čistě formálně, ale materiálně.“*). Žalovaný se ve svém rozhodnutí vyjádřil též k otázce včasnosti podání námitky podjatosti, když konstatoval, že správní orgán I. stupně byl při posuzování

otázky včasnosti velmi benevolentní, přičemž tento závěr neměl žádný význam pro rozhodnutí žalovaného a soud se proto námitkou žalobce proti těmto závěrům nezabýval. Soud s ohledem na uvedené v tomto odstavci nevyhověl návrhu provedení důkazu elektronickým otiskem záznamu události z počítačového systému žalovaného.

[16] **Soud zdůrazňuje, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi žalobcovými námitkami směřujícími proti provádění dokazování.** Soud se neztotožnil se závěrem žalobce, že by závěry žalovaného byly nesprávné. V podstatě veškerá argumentace žalobce směrem k provedení důkazu záznamem policie a související nutností výslechu policisty, způsobu měření a výstupům měřícího zařízení, byla založena na (selektivní) citaci judikatury. Žalobce však svými tvrzeními nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu plynou jasné důkazy, že žalobce vskutku řídil v obci rychlostí o 33 km/hod více než byla povolená rychlost. Z fotografie jasně plyne, že se tak stalo v zastavěné části obce, byť žalobce v odvolání a též v žalobě argumentoval, že jeho rychlost byla měřena mimo obec. Argumentace žalobce, že fotografie jsou ve srovnání se svými elektronickými originály falzifikované, a že měl být ohledán skutečný pramen důkazu - fotografie na pevném disku, je čistou spekulací, neopírající se o žádná fakta (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č.j. 4 As 118/2013-61 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 29. 5. 2014, č.j. 10 As 25/2014).

[17] Judikáty, kterých se dovolává žalobce v odvolání, a posléze v žalobě, a z nichž dovozuje absolutní povinnost vždy vyslechnout zasahující policisty, se věcně týkají jiné problematiky. Jde o situace, v nichž o přestupku nebyl, a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být, pořízen exaktní doklad typu fotografie z měřícího zařízení nebo videozáznam (přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V takovýchto případech tvrzení proti tvrzení musí správní orgán policisty vždy vyslechnout jako svědky. Neměl by se spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č.j. 6 As 22/2013). Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědí členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu v žalobcově kauze ze shora uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný celek. Co se týče procesní hodnoty úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu v přestupkovém řízení spočívá v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít třeba v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č.j. 1 As 34/2010, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace, kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možno prokázat jiným

důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č.j. 2 As 67/2011).

[18] Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce proti správnosti použití měřicího zařízení RAMER 10C, žalobce se omezuje pouze na popis obecných podmínek obsluhy uvedeného měřicího zařízení, předestřel možnosti, jak mohla policie provádět špatně měření, avšak nevznesl žádnou konkrétní námitku proti reálnému postupu policie. Nositelem stěžejní hodnoty je údaj certifikovaného a řádně obsluhovaného měřicího zařízení. Pouze takto naměřená rychlost představuje objektivní důkaz o rychlosti pohybu měřeného vozidla v konkrétní okamžik (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č.j. 3 As 128/2013). Součástí správního spisu je ověřovací list předmětného měřicího zařízení ze dne 7. 3. 2012 a též osvědčení Bc. P. Š. o jeho odborné způsobilosti měřicí zařízení používat – soud tedy neshledal nic, co by nasvědčovalo pochybení při provádění měření samotného. Správní orgán I. stupně tedy postupoval správně, pokud využil výsledky měření jako podklad pro své rozhodnutí.

[19] Úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům (zde fotografie z měřicího zařízení). Pokud se žalobce ve vztahu k úřednímu záznamu opakovaně odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008, je nutno jej upozornit, že tento rozsudek neznamena nic více a nic méně než to, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy. To vyplývá již z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu. V nynější věci však existovaly proti žalobci další důkazy (zejména fotografie z měřicího přístroje a prvotní prohlášení žalobce na místě přestupku), které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou.

[20] **Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že správní orgán I. stupně rozhodoval tzv. „kabinetním“ způsobem.** Žalobce v žalobě poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně rozhodl, aniž by prováděl dokazování a bez přítomnosti žalobce. Obsahem správního spisu je protokol o ústním jednání ze dne 8. 4. 2013, jež obsahuje záznam o jednotlivých listinách, jež správní orgán I. stupně použil jako podklad pro své rozhodnutí (v souladu s ust. § 53 odst. 6, věty první správního řádu), kterého se žalobce neúčastnil, a to bez omluvy (jak podrobně rozebráno výše). Závěr žalobce, že správní orgán rozhodoval nějakým skrytým způsobem, je zcela lichý, a to především s ohledem na řádné předvolání a absenci jakékoli omluvy ze strany žalobce. Žalobce tedy měl možnost se jednání účastnit, být přítomen provádění dokazování a seznámit se se všemi podklady, které správní orgán I. stupně hodlal použít jako podklad k rozhodnutí. Ze správního spisu je patrné, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z důkazů, které byly ve správním spise založeny před ústním jednáním. Při ústním jednání, jehož se žalobce neúčastnil, již nebyly provedeny žádné doplňující důkazy, které by byly nově ve spise založeny a správním orgánem I. stupně hodnoceny. Žalobce měl možnost se se všemi podklady seznámit kdykoliv předtím, ale i při ústním jednání dne 8. 4. 2013. Této možnosti, jak bylo uvedeno výše, však nevyužil a ani před

ústním jednáním, ani následně po něm, ve věci žádným způsobem nejednal. Za této skutkové situace nebylo třeba, aby správní orgán I. stupně stěžovatele zvlášť vyzýval k projednání podkladů rozhodnutí. K tomu shodně, k prakticky totožné situaci, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č.j. 9 As 76/2010: „...smyslem ustanovení § 36 odst. 3 s. ř., který stanoví, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je jim umožnit, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí měli možnost uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že tento smysl byl v daném případě naplněn, neboť stěžovateli v nyní posuzovaném případě nebyla jakýmkoli způsobem upřena možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k námitce porušení práva na spravedlivý proces uzavírá, že neshledal, že by bylo jakýmkoli způsobem stěžovateli odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhopvat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí. Naopak naznal, že to byl sám stěžovatel, kdo nebyl činný a svá zákonem zaručená práva si řádně nehájl, ačkoli o následcích svého jednání byl řádně poučen. Proto tyto námitky směřující proti porušení práva na spravedlivý proces neshledal důvodnými.“

[21] Soud k námitce porušení práva na spravedlivý proces uzavírá, že neshledal, že bylo jakýmkoli způsobem žalobci odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhopvat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí.

[22] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Shora uvedené platí též pro rozhodování správních orgánů o námitce podjatosti. Pouze na okraj pak soud dodává, že jak závěr správního orgánu I. stupně, tak i moderační závěr žalovaného o uloženém trestu, byly v intencích správního uvážení nepřekračující zákonný rámec.

[23] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů, přičemž rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační

stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 15. července 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně